

Een Weerzien.

blikten haar oogen neer op 't papier. Uren zat ze zoo, te staren op 't blad, en te denken, te denken... 't Was nu uit, voor altijd uit... Hij had haar niet lief... Ze had zich geveleid met valsche hoop, zichzelf bedrogen... 't Was als een droom, een bange droom, wat er dien middag gebeurd was... Hoe had ze kunnen verlangen hem weer te zien, hem te spreken. Hoe had ze zich illusies kunnen maken van lange wandelingen met hem, van innige gesprekken... 't Was heel anders gegaan dan ze 't gehoopt had... Zijn druk, lawaaiig doen in die buitenherberg, hun samen terugrijden, de weinige woorden, die ze gesproken hadden, als waren ze vreemden... Zou hij nog altijd Klara liefhebben?

Als een zonderling geruisch hoorde zij de woorden van haar moeder plotseling klanken tegen haar gedachten, die zonder vorm heen-en-weer gingen over haar boek. 't Was over sneeuw, dat haar moeder sprak, en ze luisterde toe, vaag-begrijpend.

— Man, heb je dat gelezen, van die sneeuwstorm in Amerika? Vreeselijk, vreeselijk! Als wij daar ook nog van moeten lusten, dan wacht ons wat.

En ze hoorde de stem van haar vader, die even neerlei zijn krant:

— Ja, 't is bar, en ze vertelden vanmiddag op de societeit...

Meer begreep ze niet, want ze zag zich nu in de straat met sneeuw... Wat was 't daar angstig geweest, met dat dood-stille gedwarrel van vlokken... Angstig, en toch heerlijk-verlaten...

— Marie.

Ze schrok op, en keek, ontsteld kleurend, Karel aan, die grijnslachend zei:

— Wat lees je?

— *A hardy Norseman*. Waarom vraag je dat?

En hatelijk sneden zijn woorden: Nee, zoo maar... Ik dacht, dat boek zal wel interessant zijn... Je zit nu al een half uur over dezelfde bladzij te soezen. Ik heb er op gelet. Is 't waar of niet?

Ze keken plotseling allen naar haar.

Haar vader liet de krant zakken, en blikte haar aan, met zijn strenge, zwarte oogen, over den zwaargouden bril. Haar moeder

keek op van haar breiwerk, en zei, een zweem van verwijt in haar stem:

— Je zult moe zijn, ... zeker te veel gereden, vanmiddag...

Marie sloeg 't boek dicht en stond op: — Ja, ik ben moe, ik ga maar naar bed:

Ze gaf haar moeder een nachtkus, drukte even de hand van haar vader, die de zijne toestak, werktuiglijk, weer verdiept in zijn krant, en zei onverschillig: Nacht, Karel... Toen ze de kamerdeur achter zich had gesloten en de kilte van de gang op haar viel, voelde ze zich vrijer, ruimer van denken.

Boven, in haar kamer, kleepte zij zich snel uit, haastig-slordig haar kleeren gooierend op een stoel. Als ze maar in bed lag, dacht ze. Ze was moe, ze zou wel gauw in slaap vallen... Maar toen ze de dekens over zich had getrokken, en zich op de zij gelegd had, de oogen stijf gesloten, kwamen allerlei gedachten en beelden weer voor haar opdeinen... En de slaap kwam niet, maar scherper, als geslepen, voelde ze de dingen gaan in haar hoofd, dat knagend pijn deed als van oververmoeidheid. 't Kussen werd warm onder 't gloeien er van, en toen ze 't omgelegd had, was er een oogenblik een prettig koel, rustig gevoel tegen haar hoofd... Maar ook dit verdween weer. Ze lag nu op den rug, de oogen open, starend naar de glanzende lichtplek van de ruit, die was bevrozen, ruw bedekt met een zilverig gebloeit van grove bloemen.

De slaap zou niet komen, begreep ze nu. Dan maar staren en suffend denken. De strakke geslepenheid van haar gedachten vervaagde, in haar kloppend hoofd begon 't te warrelen. Nu dit dan dat, een roezig door-een gedraai... Hatelijk, die Karel... Hij had wel gelijk, ze had niets gelezen, ... bijna niets, een of twee bladzijden, ... *A hardy Norseman*... Ze had er maanden geleden met Henri over gesproken. Hij hield niet van *Lyall*, had-ie gezegd... Ze wist nog goed, wanneer. Bij Klara, in de voorkamer, 't Regende toen buiten, een triestig, vervelend weer... Ze zou nu nooit meer spreken met hem, over boeken, nooit meer... Waar zou-ie nu zijn? In 'n café met zijn vrienden?